

r o m a n

t o m

selina

BRENT COLEMAN

zbor blestemat

Selina Brent

Tom Coleman

ZBOR BLESTEMAT

ÎN NUMELE LUI ALLAH, UCIDE!”

Adaptare DAN COSTE

Editura Virtual

2011

ISBN(e):978-606-599-434-8

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului, sub orice formă, este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Cuprins

CAPITOLUL I	4
CAPITOLUL II.....	9
CAPITOLUL III	19
CAPITOLUL IV	32
CAPITOLUL V.....	45
CAPITOLUL VI	57
CAPITOLUL VII.....	66
CAPITOLUL VIII.....	82
CAPITOLUL IX	93
CAPITOLUL X.....	103
CAPITOLUL XI	118
CAPITOLUL XII.....	123
CAPITOLUL XIII.....	140
CAPITOLUL XIV	152
CAPITOLUL XV.....	160
CAPITOLUL XVI	169
CAPITOLUL XVII.....	179
CAPITOLUL XVIII.....	187
CAPITOLUL XIX	196
CAPITOLUL XX.....	207
CAPITOLUL XXI.....	216

CAPITOLUL I

— Mișcați-vă, cămile puturoase, că nu mergeți la petrecere, ci la moarte!

Soarele necruțător făcea nisipul să ardă ca o smoală roșie. Deșertul arid părea o bucată de iad azvârlită pe pământ.

Soldații îmbrăcați în uniforme de camuflaj alergau prin teroarea aceea fierbinte, purtând în spate rucsaci grei, încărcăți cu bolovani uriași. Armele - fierbinți și ele - sporeau efortul aproape inuman cu care se luptau. Erau automate Uzi, cu țeava scurtă, și pistoale-mitralieră Kalașnikov, de mare cadență.

— Cum o să-i înfrunțați pe câinii de creștini, când nici măcar nu sunteți în stare să vă cărați propriile trupuri?!

Plutonul de infanteriști era mânat de la spate de un bărbat mustăcios, ce stătea bățos în Land Rover-ul său, vopsit într-un ruginiu apropiat de culoarea nisipului ucigător. Puțin îi păsa lui de efortul la care își supunea subalternii.

— Haide-haide, ori ați uitat ce datorie sfântă aveți de îndeplinit?

Tinerii războinici - prin porii căroră transpirația ieșea din abundență - sporiră cadența marșului, aruncând cu boturile bocancilor grei, din piele, jerbe de nisip în aerul încins.

— Și ridicați ochii din pământ! Un adevărat moslem nu-și pleacă niciodată privirea, nici măcar în fața morții! Așa, viermilor, așa! Bărbia sus, privirea înainte!

Deasupra unei dune din apropiere apăru turela unui tun de calibru mediu, flancat de două mitraliere cu țevi jumelate. Era un înspăimântor blindat pe șenile, cu motoarele ambalate în plin.

Prevăzător, Rover-ul se îndepărtă de coloana aflată în marș, iar bărbatul cu mustață urlă ca scos din minți:

— Inamic blindat la ora trei! Desfășurați-vă în linie de trăgători! Pieptul sus, Bismil Lâhir rahmânir rahâmi! (În numele lui Allah cel milostiv, îndurat!). Atacați!!!

Imediat după aceea, grupul de tineri se frânse într-o aparentă dezordine. Cu mișcări repetate de sute de ori, soldații alcătuiră o formație de luptă în forma literei „V”, cu vârful orientat spre tancheta care acum se arăta în toată splendoarea ei, pe creasta colinei. Înaintau în salturi, fiecare străduindu-se să aterizeze în poziții optime pentru tir.

Ultimul luptător din flancul drept își desprinsese de pe umăr aruncătorul de grenade și instală în vârful țevii un proiectil lucios. Armă mașinăria aducătoare de moarte și luă linia de ochire cu mișcări rapide. Dar, înainte de a trage, mitralierele TAB-ului începură să scuipe snopi de gloanțe. Plumbii mușcară nisipul în jurul luptătorilor, împrôșcându-i cu rafale de granule încinse.

Soldații încremeniră fiecare pe locul său, așteptând parcă să se afunde în nisipul copleșitor, să se facă una cu deșertul. Teroarea din sufletele lor, amestecată cu groaza din priviri, plutea deasupra

câmpului de luptă.

Mitralierele tăcură în chip semnificativ, lăsându-i o pauză suficientă comandantului pentru a putea răcni din nou:

— Ha! Gloanțe adevărate, gloanțe vii! Ce, chiar credeți că o să folosim cartușe oarbe? Dușmanul nu trage cu muniție de manevră. Cămile fricoase ce sunteți, aveți pantalonii deja plini de rahat! La atac!!!

Vocea autoritară a zbirului îi scoase din încremenire pe tineri. Câțiva începură să șoptească, transpuși din cauza efortului și a groazei cu care se confruntau:

— La judecata de apoi, raiul va fi răsplata musulmanilor care cred în Allah, unicul Dumnezeu, și în trimisul său pe pământ, iar iadul va fi răsplata necredincioșilor!

Această îmbărbătare dădu roade, fiindcă luptătorii porniră la atac, de astă dată fără teamă. Armele lor ușoare începură să latre ascuțit, împroșcând blindajul carului de luptă cu jerbe de gloanțe ce ricoșau - neputincioase. Părea că un roi de albine încerca să atace un elefant cu pielea groasă și nesimțitoare.

— Ce faci cu lansatorul ăla de rachete, Rajih? urlă din nou bărbatul din Rover. Când ai de gând să-l folosești? După ce tu și tovarășii tăi o să fiți morți? Trage odată, n-auzi, scârbă ce ești!

Alungându-și teama din suflet, Rajih îngenunche, luă din nou linia de ochire și lansă proiectilul, care scoase o coadă lungă de flăcări în urma sa. Dar mâna tremurătoare a bărbatului imprimase glonțului o traiectorie total eronată, făcând să ricoșeze nisipul undeva la douăzeci de metri distanță de țintă. Se sparse cu un sunet sec în sute de bucăți, mănjind astfel solul roșcat cu o pată lăbărțată de vopsea galbenă, strălucitoare. Ratase lamentabil și știa că nu va fi iertat pentru asta.

— Cretinule, neisprăvitule, idiotule! izbucni comandantul, surescitat. Ai tras ca o cizmă. Nici dacă aveai un transatlantic în față n-ai fi fost în stare să-l nimerеști... Lașule, știi cât costă un astfel de proiectil? Ai habar, nenorocitul?!

Surprins la culme de propria-i neputință, Rajih nu reuși să articuleze nici un sunet, oricât de timid.

— De o sută de ori mai mult decât pielea ta împuțită! Își continuă înjurăturile superiorul său.

Apoi făcu un semn spre tanchetă, rotindu-și prin aer bereta neagră cu bordură de piele și, în timp ce blindatul își apleca în tăcere gurile de foc, porni cu pași mari și hotărâți spre nefericitul trăgător.

Acesta rămăsese în poziție de luptă, cu un genunchi în pământ și cu arma încă fumegând sprijinită pe umăr. Bănuind ce îl așteaptă, începu să se teamă de superiorul său mai mult decât de TAB-ul care aruncase moartea în direcția lor. Privea ca un câine bătut la carul de luptă nevătămat de pe colină cu aerul unui copil prins cu degetele în chiseaua cu dulceață.

Severul ofițer, masiv și rău - cu o căutătură cruntă de vultur pornit după pradă - se opri în

spatele său, îl răsturnă în nisip cu o lovitură de picior, apoi îi călcă pieptul cu bocancii grei de armată.

Tânărul icni, alături de aruncătorul său de grenade antitanc, care nu mai reprezenta vreun pericol în acele momente. Încercă să se ridice, dar bocancii îl călcară din nou. Trupul i se rostogoli într-o parte.

Tovarășii săi priveau cu figuri împietrite scena de un barbarism cumplit, dar cu care erau familiarizați. Nu era pentru prima dată când unul de-al lor își plătea neputința sau lipsa de iscusință în acel mod.

În liniștea fierbinte ce domnea asupra deșertului, se auzi clar un zgomot de oase trosnite, iar din gura larg deschisă a luptătorului țâșni un firicel de sânge rubiniu. Coșul pieptului îi fusese sfărâmat ca o coajă de ou.

— Allah!... Allah!... murmură tânărul, între două valuri de sânge, apoi degetele i se crispară, înfipete în nisipul ca o magmă.

Nu mai simțea nimic și se aștepta să-și dea duhul dintr-o clipă în alta.

— Neputincioșii nu ajung în sânul lui Allah! Tu vei merge în ținutul fără lumină al lui Șeitan! răcni ofițerul. Acolo e locul celor de teapa ta. Zdreanță!

Parcă împăcat cu propria-i soartă, soldatul mai rosti doar un „facă-se voia ta!” și leșină.

— Încearcă măcar să mori ca un musulman adevărat! Poate că profetul se va îndura de tine și de sufletul tău becisnic...

Apoi scuipe - disprețuitor și plin de năduf - trupul ce se zbătea în gheara morții și se întoarse spre ceilalți luptători. Își trecu, gânditor, degetele prin barba deasă și aspră, după care ordonă:

— În picioare, hiene scârbavnice ce sunteți! În picioare! În linie, adunarea!

Ca împinși de tot atâtea resorturi invizibile, cei zece tineri echipați cu harnașamentele lor grele se adunară într-o formație ordonată, la cinci pași în fața comandantului lor. Nici unul nu îndrăznea să-l privească în ochi, atât de mare era groaza ce pusese stăpânire pe ei.

— Adineauri, viața voastră a atârnat de un fir de păr din cauza nepriceperii și lașității acestui becisnic care abia își mai trage sufletul. Nu s-a gândit nici o secundă că viața fraților săi de arme depinde cu totul de el și că misiunea de luptă e mai importantă și mai sfântă decât orice pe lume...

Tăcu o clipă, gânditor, apoi reluă cu aceeași voce crudă și autoritară:

— În afară de slava și cinstirea lui Allah și a Profetului său, Mohammed, cinstit fie-i numele în veacul veacurilor!

Se înclină cucernic - dar păstrându-și în privire aceeași ură cruntă - și își atinse fruntea cu degetele, apoi buzele și pieptul în dreptul inimii.

—Ascultați la mine Sura a XI-a cainței! continuă el, începând să recite din Coran:

Nu voiți să vă luptați împotriva unui popor care și-a frânt jurământul și care are de scop să-l alunge pe cel trimis și a început întâi cu voi? Oare vă temeți de el? Inșă e mai cu dreptate să vă temeți

de Allah, dacă sunteți credincioși.

Luptați-vă împotriva lor; Allah îi va pedepsi prin mâinile voastre și-i va rușina, și vă va da biruință asupra lor, și va vindeca piepturile poporului credincios, și va lua mânia inimilor lor! Și Allah se întoarce la cine voiește, căci Allah este știutor, înțelept.

Cum nimeni nu îndrăznește să intervină în vreun fel, continuă pe un ton ce se voia didactic și plin de patriotism:

— Mamele și tații voștri, frații și surorile, atunci când v-au trimis aici - în această tabără de instrucție - au uitat de voi și de numele voastre. Pentru ei sunteți ca și morți. Sunteți soldații Jihadului în războiul sfânt împotriva câinilor de creștini, a nemernicilor de americani și a slugilor lor din NATO! Viața voastră are valoare doar dacă mai ia cu ea alte zeci de vieți de câini păgâni. De asta sunteți aici! Ca să slăviți islamismul și să vă umpleți de glorie. Ca să învățați să ucideți și să muriți pentru a pedepsi cât mai mulți dușmani. Nimic nu poate fi mai sfânt decât să-ți dai viața pentru Allah, singurul Dumnezeu adevărat din lume!

Apoi privi spre Rajih și continuă, mânios:

—Acest becisnic, care s-a comportat ca o zdreanță, nu merită să trăiască. E un ciuruc. Așa se va întâmpla cu toți cei care nu învață să fie luptători adevărați și să se sacrifice pentru cauza noastră sfântă. Mai bine să muriți de mâna mea decât de cea a dușmanului! Onoarea și spiritul de sacrificiu sunt mai importante decât viața, atât pentru voi, cât și pentru familiile voastre.

Privi crunt, pe rând, la fiecare dintre acei tineri imberbi, încercând să cântărească efectul vorbelor sale. Păru destul de mulțumit de rezultat și schiță un surâs sinistru, abia perceptibil, pe sub mustața în care se vedeau câteva fire cărunte. Dar asta nu dură decât o fracțiune de secundă. Negura din privire îi reveni, parcă mai apăsătoare, iar glasul său răsună din nou:

— Aveți zece minute pentru a ajunge în tabără. Pe cel care rămâne în urmă am să-l calc cu mașina. Și o să am grijă să nu moară... Se va chinui ca un câine, trei zile încheiate la rând. Sau îl voi lăsa schilod pe viață, ca să se umple de rușine, împreună cu întreaga lui familie. Cât despre nevolnicul ăsta, lăsați-l aici! O să-l mănânce vulpile deșertului. Nu merită nici măcar să irosim un singur glonte pe el! Înainte!

22 DE ANI DE TEROARE

1979, noiembrie: Ambasada americană de la Teheran, Iran, este forțată de un grup de studenți islamiști. Timp de 444 de zile, aceștia țin ostatice 52 de persoane.

1983, aprilie: 17 americani sunt victimele unui atentat sinucigaș cu bombă în Ambasada S.U. A. din Beirut, Liban.

1983, octombrie: O bază americană din Beirut devine ținta altui atentat sinucigaș. Bomba

purtată de un musulman šiit ucide 242 de militari.

1983, decembrie: În fața ambasadelor S. U.A. și Franței din Kuweit City, explodează o mașină-capcană. În deflagrație pier cinci persoane, iar alte 86 sunt rănite. Atentatul este revendicat de musulmanii šiiti.

1984, septembrie: La Beirut, o anexă a Ambasadei americane este distrusă de explozia unui automobil-capcană. Atentatul se soldează cu 16 morți, iar ambasadorul este grav rănit.

1985, iunie: Musulmanii šiiti deturneză spre Beirut o aeronavă Boeing 727, aparținând companiei americane TWA. Se solicită eliberarea a 700 de arabi, deținuți în Israel.

1985, octombrie: Militanții palestinieni capturează vasul italian Achille Lauro. Este ucis cu sânge rece Leon Klichhojfer, un american de origine israeliană.

1986, septembrie: Dramă pe aeroportul Karachi din Pakistan. Un avion având 385 de persoane la bord este deturnat de islamiiști fundamentalști. Asaltul militarilor care îi eliberează pe ostatici se soldează cu pierderea a 20 de vieți omenești.

1988, decembrie: Deasupra localității Lockerbie, explodează cursa aeriană Londra-New York. Boeing-ul 747 lovește un grup de locuințe, în impact pierzându-și viața 270 de persoane.

1993, februarie: Șase militanți islamiiști plasează o bombă în parcare subterană a World Trade Center din New York, provocând moartea a șase persoane și rănirea altor 1.000. Teroriștii sunt condamnați la închisoare pe viață.

1995, noiembrie: O bază americană din Riad, Arabia Saudită, este atacată cu o mașină-capcană. În timpul atentatului, mor cinci militari americani.

1996, iunie: Membrii unei grupări integriste saudite pun o bombă într-un camion, lângă Khobar Towers, din Dharan, Arabia Saudită. Sunt uciși 19 militari americani, iar alte câteva sute de persoane sunt rănite.

1998, august: 224 de persoane și-au pierdut viața, iar alte câteva mii au fost rănite în atentatele cu mașini-capcană de la ambasadele S. U.A. din Nairobi, Kenya și Dar es Salaam, Tanzania. Suspectul numărul unu este considerat a fi miliardarul saudit Usama bin Laden.

2000, octombrie: Pe vasul militar american USS Cole este amplasată o bombă, în Portul Aden din Yemen. Bin Laden este din nou acuzat că a organizat atentatul.

CAPITOLUL II

— Mai toarnă-mi unul, Fergie! Sau mai bine adă toată sticla încoa?! E mai comod așa.

— Hei, Tom, ieri te-ai turtit, alaltăieri te-ai turtit, iar astăzi văd că ai de gând să te turtești din nou. Cât crezi că o s-o mai poți duce așa, amice?

— Parcă altă treabă n-ai decât să îmi ții mie socoteala cât și ce beau! Vezi-ți mai bine de paharele alea ale tale, că s-a pus praful pe ele de un deget! Fuck you!

— Hai, nu te supăra!

— Nu mă supăr... dacă rămâi barman, la naiba, și mă lași în pace! Și ți-am mai zis să nu-mi pui sticla la rece. Romul - mai ales cel alb, din trestie de zahăr - nu se bea răcit, ci la temperatura camerei. Dar te pricepi tu la băuturi cum mă pricep eu la fizica nucleară. Poate și mai puțin...

Ferguson oftă din rărunchi și se îndepărtă spre colțul în care tocmai se așezase la tejghea o femeie între două vârste, fardată țișător și cu haine din poliester. Peste acestea, purta o vestă descheiată, decorată cu lăntișoare de gablonț. Privirea ei trăda oboseală și o pronunțată lehamite de viață. Puteai ghici de la o poștă cam ce hram poartă și care-i este îndeletnicirea de bază...

În afară de cei doi clienți, barul era cu desăvârșire gol. Lambri urile din lemn, proaspăt lăcuite, reflectau lumina crudă a verii de afară și îmbrăcau localul într-o aură nostalgică de arhaic. Atmosfera era subliniată și de zecile de fotografii îngălbenite - care fuseseră atârinate prin toate ungherele -, ce înfățișau portretele unor bărbați și femei în haine de epocă, pozând zâmbitori și plini de vervă. Dar erau și unele poze mai recente - de femei și bărbați fericiți.

Tom Coleman își mai turnă o porție generoasă în paharul gros de culoare verde, apoi așază sticla - deja golită pe jumătate - alături, pe tăblia din mahon cu ramă de nichel strălucitor. Dădu paharul peste cap dintr-o singură înghițitură și își turnă încă un rând, plescăind din buze.

Rămase inert, în timp ce observa cu atenție bulele mici de aer care se formau pe marginea paharului, trădând astfel tăria alcoolului. Pentru el, aerul și timpul din salon păreau că au încremenit. Și asta se întâmpla de multă vreme.

Femeia cu vestă fantasy - după ce barmanul îi așezase în față o ceașcă de cafea - privi insistent la Tom și mai ales la sticla din față acestuia.

— Frumosule - spuse ea, după câteva minute de ocheade ineficiente -, ai cumva un foc?

Între degete, ținea în chip demonstrativ o jumătate de țigară cu vârful înnegrit. Era doar un nevinovat chiștoc de Phillip Morris, nu altceva.

— Da - răspunse bărbatul, însă fără să ridice privirea -, am.

Dar nu schiță nici un gest care să-i însoțească vorbele.

— Nu vrei să-mi aprinzi și mie țigara asta? întrebă femeia, după un răgaz de câteva secunde. Plictisit, Tom își vârî mâna în buzunarul sacoului și scoase la iveală o brichetă cu benzină,

imprimată cu frunze de stejar și lauri. Fără să privească în lături, îi făcu vânt pe tejgheaua lucioasă, făcând-o să alunece până în dreptul femeii.

Ea o culese, o privi admirativ și își aprinse restul de țigară.

— E de platină? întrebă, închizând un ochi din cauza fumului iute ce se împrăștia în jur. El concluzionă ea, după ce înțeleșese că nu avea să primească vreun răspuns.

Apoi se ridică și pomi în direcția bărbatului, cu un mers despre care - mai mult ca sigur - își închipuia că este încărcat de sex appeal. Presupunere cât se poate de eronată, de altfel...

Se așeză lângă Tom pe scaunul înalt și puse bricheta pe tejghea, cu mișcări atent studiate.

El o luă, fără să își privească musafira nepoftită, și o îndesă în buzunar. Bulele din paharul său începeau să se evapore. Bău.

Femeia rămase tăcută câteva minute bune, dând dovadă de tact, legănându-se aproape imperceptibil pe taburetul rotativ. Privea cu un ochi la sacoul pepit al bărbatului, plin de jeg, cu lustru pe la guler și în coate, iar cu celălalt - la sticla cu etichetă argintie, imprimată cu litere în relief.

— Pe mine mă cheamă Mira!

— Bine...

— Dar pe tine?

— Tot bine...

— Ești mereu așa de urâcios?

— Nu mereu... Întodeauna...

— Mă gândeam că, poate, mă cinstești și pe mine cu un pah...

— ... Ia de-aici și toarnă-ți!

Ea nu așteptă să fie invitată a doua oară. Se aplecă peste tejghea, ridicându-se pe vârfuri, stând cu tocurile sprijinite de bara nichelată de sub scaun, și își luă de acolo un pahar destul de măricel.

Barmanul o privea, impasibil și plicisit. Văzuse multe, prea multe chestii asemănătoare în viața lui.

Prostituata își umplu paharul până la buză și îl ciocni de cel al bărbatului.

— Noroc!

Stropi mari de alcool săriră pe tejghea. Îi tremura mâna. Apucă paharul cu ambele mâini și astfel reuși să soarbă lung, cu ochii închiși, băutura miraculoasă care îi provoca atâta bine. În final, pe când paharul fu golit mai mult de jumătate, oftă cu o satisfacție evidentă și zâmbi prostește.

— Strașnic! E bun ca naiba! Ești în bani, dacă îți permiți să bei asemenea licoare...

El nu-i răspunse. Își dădu propriul pahar peste cap și îl umplu din nou.

— Nu ai chef de vorbă.

— Nț!

— Ai dreptate, vorbele nu fac doi bani. Fac ceva pe ea de oratorie! Faptele... ele vorbesc. Eh,

știu eu!

Sorbi din nou din pahar.

— Pe vremuri, am fost și eu la colegiu; eram cea mai bună la geometrie. Făceam cele mai valabile cercuri din toată grupa. Din șolduri, nu din...

Râse zgomotos, mulțumită de poanta pe care credea că tocmai a „produs-o”.

— Acum... de fapt... acum, fac opturi perfecte!

Râse din nou, lăsându-și capul pe spate, mulțumită de sine. Din părul cărunt de la tâmples, i se scutură, aproape imperceptibil, un fir de mătreață. Rase și restul romului, apoi continuă:

— Pot să mai...? arătă ea cu subînțeleș spre sticla în care mai era alcool de două degete.

Apoi, fără să mai aștepte răspunsul lui Tom, își completează lichidul din pahar.

Bău din nou prelung, cu ochii închiși, dându-și încă o dată capul pe spate.

— Colegiu... Hm... Parcă nici nu ar fi vorba despre mine, ci de un film vechi... Un film cu o fată care îmi seamănă leit, dar... nu sunt eu.

Îl privi din nou pe Tom și se aplecă spre el.

— N-ai chef de una scurtă?

— Nu.

— Nu-ți iau scump.

— Nțțț!

— 20 de verzișori. Chilipir adevărat! Și îți fac tot tacâmul, doar sunt profesionistă...

— Nu. Nu, nu, nu!

Femeia se dădu puțin într-o parte și îl privi intens.

— Te pomenești că ești din ăia... pe invers. Doamne, nu există un bărbat bine să nu fie ori căsătorit și credincios nevastă-si ori homo!

Tom se întoarse spre ea și o privi cu ură.

— Dispari!

— Ce?

— Dispari, am spus! Acum!

Femeia coborî de pe scaunul rotativ, total ofuscată. Reuși să se împiedice în tocurile înalte ale pantofilor ei vechi și scâlțiați, dar în ultimul moment se prinse de teștea, ceea ce o ajută să nu se prăbușească.

— Ia te uită! Ia te uită la el!... De când a ajuns un local public să fie proprietatea ta? Mă..., mă..., mă, țâfnosule ce ești! Ai auzit vreodată în viața ta despre libertate și despre democrație? Despre Thomas Jefferson?

— Te bag în mă-ta de parașută! șuieră bărbatul printre dinți. Dacă mai spui un singur cuvânt despre Jefferson și Constituție, te strâng de gât! Pe cinstea mea că teucid cu mâinile astea două!

Speriată la culme, femeia se dădu doi pași înapoi.

— Nebunu' dracului! Fuckyou! Ești nebun! Sunteți amândoi niște nebuni! i se adresă ea de astă dată și barmanului. Fir-ați ai naibii, cu gaura asta de șoarece a voastră, care are poze de oameni morți pe pereți!

Arătă amenințător cu degetul - pe rând - spre cei doi bărbați și continuă, plină de năduf:

— Fuck you! Pe amândoi! Fuck you both!

Apoi ieși din bar, împleticindu-se. Fusta strâmtă și despăcată la spate - mai mult decât ar fi fost necesar - lăsa să se vadă o bucată de piele murdară și plină de o spuză mărunță de pistrii.

Tom Coleman se răsuci din nou pe taburetul său, mai ceru o sticlă și își umplu paharul. Își aprinse o țigară și i se adresă barmanului:

— Să dai naibii cu un spray în buda asta! Prea miroase a mortăciune...

Afară, pe 45-th Street, trecea un cortegiu funerar.

*

Studiourile NYBC ocupau ultimele șase etaje ale unei clădiri din Manhattan, înaltă de 120 de metri. Blocul poartă numele

Roebuck, după magazinul de prezentare al firmei cu același nume, cel mai mare producător de mobilier de lux de pe coasta de est. Compania folosea cele patru etaje de la subsol, parterul și primele trei niveluri. Un adevărat monstru comercial de prestigiu, decorat cu satin și piele de Cordoba, manufacturată undeva prin Arizona...

În vârful clădirii executate din beton, oțel și sticlă, trona - anacronică și cu patină - antena amplasată pe un schelet metalic a emițătorului TV.

Postul era unul dintre cele mai vechi de pe continent, primul din New York și - cu siguranță - cel mai tradiționalist dintre toate micile „Broadcasting-uri” din America. Pe culoarele tapetate cu serj albastru-auriu, s-ar fi putut vedea încă femei trecute binișor de vârsta a doua, îmbrăcate în deus pièces-uri de Crêpe de Chines, în tonuri sobre, afișând coafuri elaborate discret, cu drotul. Ele își plimbau bucelele mărunte, transportând de colo până colo mape din piele - inscripționate cu caractere rotunde, aurii. Rămășițe nostalgice ale perioadei postbelice...

Directorul studioului, Fierce Caldwell, avea un birou cu ușă capitonată în atlas maroniu, la care nu puteai ajunge decât trecând printr-un secretariat cu mobilier greu, de pe vremea secesiunii, și călcând pe covoare pastelate de Buhara.

Aici - stăpână peste telefoanele cu receptoare grele de bachelită și pe bibliorafturile cu sertare din metal givrat - se afla o secretară, care ar fi putut juca fără probleme rolul bunicuței din basmul cu lupul și Scufița Roșie. Ba mai mult, cafeaua pentru uzul de protocol încă era fiartă pe o mașinuță

de spirt, îmbrăcată în arabescuri victoriene de aramă, iar ceșcuțele erau din porțelan filigranat de Siementhal, prinse în cercuri ușoare de argint.

— Aș dori o cafea amară!

— Imediat, domnule Caldwell! răspunse secretara, servilă.

Selina Brent stătea - stingherită - într-un fotoliu imens din lemn de măr sălbatic, îmbrăcat în piele de culoarea oului de rață. Privea la bunicuța cu ochelari de baga cu ramă groasă, ce aproape ațipise, cu nasul vârât într-un dosar în care - probabil - se aflau facturi și note contabile vechi de cincizeci de ani.

De undeva, de pe un raft din spatele bătrânei, se auzea în surdina un aparat de radio.

Deși NYBC era un post de televiziune cu tradiție, deci notoriu, secretara matusalemică se încăpățâna să asculte emisiunile radiofonice la un aparat heterodină cu lămpi de cuarț, vechi de pe vremea lui Buffalo Bill. Sau aproape...

Postul Radio Atlantic - cam de aceeași vârstă cu respectabila secretară - transmitea tot soiul de reclame comerciale, printre melodiile vechi interpretate de Blues și Swing: American Airlines, American Airlines, Atât de sigur, Atât de confortabil, Atât de American,

CARE TE FACE SĂ SIMȚI CĂ ZBORUL E CU ADEVĂRAT O PLĂCERE! AMERICAN AIRLINES - ON LINE: 46357890 - SUNĂ ACUM!

— Nu, mulțumesc, am băut deja una! refuză Selina cafeaua ce i se oferise, în cele din urmă.

Se foia, nerăbdătoare, în fotoliul mult prea masiv, neînțelegând de ce trebuie să aștepte atât până când va fi primită înăuntru.

În mod evident, prin New York-ul înțesat de femei care de care mai ocupate și mai prinse în vârtoarea tumultoasă a vieții moderne, frumusețea a început să devină o raritate. Ne referim la cea naturală, nu la siliconul și implanturile biochimice ale clinicilor de chirurgie estetică și nici la aparițiile fardate, trecute prin saloanele Dior, Chanel și Nina Ricci ale mării metropole. În comparație cu semenele ei însă, Selina Brent putea fi socotită - fără nici un fel de exagerare - excepția care confirmă regula. Era fină și strălucitoare, ca o egretă imperială în rutul primăverii.

Cu trăsături regulate, aproape majestuoase, care trădau jumătatea sa de sânge arab - frunte înaltă, nări subțiri, gură pictată parcă în carmin, obraji cu pomeți dulci, ten strălucitor ca pielea rodiilor coapte, cu nuanță de mosc și chihlimbar -, fata avea un corp de prințesă, cu sâni involți și talie de viespe, șolduri cabrate și picioare lungi, ca și cum s-ar fi pogorât chiar atunci din „O mie și una de nopți”.

Aerul din jurul ei părea străveziu, mirosind a furtună, a miere veche și a zmeură abia dată în pârg.

Secretara tresări din dosarul ei cu amintiri și privi pe birou. Beculețul de apel al interfonului o anunța că patronul are nevoie de ea. Sări imediat:

— Da, domnule Caldwell!

— Mai e la tine fata aceea, Brent?

— Da, domnule Caldwell.

— Ia telefonul! Îi ceru el.

Apoi continuă, astfel încât să nu fie auzit de oaspete:

— Așteaptă încă?

— Da, domnule Caldwell.

— Dumnezeu Sfinte, da' ce are fata asta în cap? Ufff! Nu mă poți scăpa de ea cumva? Poți să-i faci vânt?

— Da, domnule Caldwell.

— Spune-i că am murit! Sau că am plecat din localitate. Că sunt într-o conferință cu președintele ori cu căpetenia indienilor Sioux din Alabama... Inventează ceva urgent, te rog!

— Da, domnule Caldwell.

— Ești o secretară de aur! O să te trec la prima specială de Crăciun.

— Mulțumesc, domnule Caldwell.

— Și să nu mă mai deranjezi măcar vreo două ceasuri de acum înainte! O să încerc să îmi fac siesta.

— Da, domnule Caldwell.

Secretara se cufundă din nou cu nasul în dosarul în care se afla, probabil, vreun material cu privire la secretul piramidelor de la Luxor și stătu așa preț de vreo două minute. Mai mult ca sigur că punea la cale un plan.

La un moment dat își ridică privirea spre Selina și rosti - cu o voce absolut impersonală:

— Domnul director tocmai m-a anunțat că, pentru următoarele câteva ceasuri, se află în imposibilitatea de a mai intra în relații publice cu cineva... M-a rugat să îi contramandez orice întrevvedere, fără excepție. Bună ziua, domnișoară, și... la revedere!

Apoi se cufundă din nou în dosarul ei - pentru a afla, în sfârșit, dacă cei care au construit piramidele erau într-adevăr extraterestri ori, poate, salahorii vreunei firme din Coney Island.

Tânăra se ridică, în pragul unui acces de furie, și șuieră printre dinți:

— Hoșcă senilă!

După aceea, se corectă:

— Nu dumneavoastră... El!

Zicând acestea, arătă cu bărbia spre ușa tapisată cu atlas.

Secretara abandonă pentru o clipă acel dosar atât de captivant, zâmbi liniștită și o urmări cu privirea pe fată, pe când aceasta se îndrepta spre ieșire.

Tânăra pusese deja mâna pe clanța de alamă în stil rococo, dar își aduse aminte de ceva și se

răsuci pe jumătate:

— Jigodie!

Fixă din nou „bârlogul” directorului, apoi se întoarse - având un rictus răutăcios pe figură - spre bătrâna al cărei zâmbet dispăruse ca șters cu buretele.

— Nu el!...

După aceea, fără vreun alt gest, domnișoara Brent trânti ușa în urma ei.

EXTRAS DIN MANUALUL DE LUPTĂ AL RĂZBOINICULUI MUSULMAN

— Lucrare de uz intern a Mișcării de Eliberare „Hamas” -

Nu îți lovi dușmanul atunci când este nepregătit, ci atunci când încrederea sa în propriile forțe este mai mare! Cu cât lovitura va izbândi mai bine, cu atât suferința, furia și înfrângerea sa vor fi mai copleșitoare, iar soarta lui va deveni o jucărie în mâinile tale îndrumate de Allah.

SURA I

1. Laudă lui Allah, Domnul veacurilor,
2. celui milostiv, îndurat,
3. ce domnește în ziua judecării.
4. Ție voim să-ți servim și la Tine ne rugăm.
5. Ocârmuiește-ne pe drumul cel drept,
6. pe drumul celora de care te-ai îndurat,
7. nu al celor asupra cărora ești înfuriat, și nu al celor ce rătăcesc.

Tânărul - cu obrazul fin ca puful de piersică - turnă ceaiul negru în păhăruțe mici din sticlă. Cortul se umplu de o mireasmă fină de iasomie.

Bărbatul cu mustață deasă, ce părea a fi oaspetele, îl ciupi ușor de bărbie, apoi îi mângâie obrazul.

— Adu-ne și niște curmale, drăguțele!

Băiatul plecă, retrăgându-se respectuos cu spatele. Ieși din cort pe nesimțite, după care închise cu grijă intrarea îngustă făcută în prelată.

— Încă te mai ții de prostii, Hakkar! spuse musafirul smead, înfășurat într-un burnuz alb. Îți plac tinerii, nu-i așa?

Stătea la loc de cinste, cocoțat pe niște perne de mătase țesută cu fir de aur, în fața soldatului mustăcios.

—Allah cu mila, preacinstite Ibn Moussa, Allah cu mila! zâmbi arabul, sorbind licoarea parfumată. Spiritul e duh curat, dar trupul e câine mârșav. Totul e să nu îi dai mai mult decât poate duce.

— Asta așa e!

— Eu, unul, nu am devenit robul simțurilor și nici nu am de gând să mă las ispitit. Trupul și

mintea, dar mai ales sufletul meu sunt închinat lui Allah și părinților înțelepți. Ei sunt lumină din lumina sfântă, care izvorăște de la Mecca. Mă voi face sabia și tăiș ori de câte ori Allah îmi va cere să-l lovesc pe dușman acolo unde-l doare mai tare!

— La ilâha illâ Allâhu va Muhâmmadam rasulullâhi! (Nu există Dumnezeu afară de Dumnezeu și Mohammed este trimisul său!) răspunse Moussa, făcând o temenea adâncă.

Gazda procedă la fel, apoi sorbi iarăși din ceai, tamponându-și mustața cu dosul palmei.

Cinstitul său musafir îi imită gestul plin de evlavie, își șterse barba bogată, ca un fuior înspicat, cu degetele împodobite de inele grele bătute cu rubine sângerii.

— Astăzi ai mai omorât un recrutar. Așa se vorbește în tabără.

— Nicidecum, luminate, nicidecum! Doar l-am călcat puțin în picioare. E un netrebnic, o stârpitură de om. Vine de undeva dintr-un chibuț micuț din Gaza. Neam de oieri becisnici... Dacă Allah i-o da zile, o să trăiască. Dacă nu, nu...

Avea o privire cenușie, rece și dură, ca tăișul unei bucăți de gheață.

Companionul său dădu paharul la o parte și așeză pe mäsută un plic, pe care îl scosese din sân. Așteptă o clipă pentru a spori tensiunea provocată de gestul său, apoi spuse:

— Oricum, nu mai are nici o importanță! Măine pleci în America.

— Luminate, dar...

Bărbatul cu burnuz alb se încruntă brusc la celălalt. Nările vulturești i se preschimbară în două cercuri vineții, iar vocea sa șuieră ca un bici în aerul moale al dimineții:

— Îndrăznești să...

Ca prin minune, în pumnul musafirului bărbos răsări un stilet subțire, cu lama strălucitoare.

Adnan Hakkar se aplecă, scuturat de un tremur involuntar, lovind cu fruntea covorul de Ispahan așezat direct pe nisip. Părea un stejar lovit de fulger.

— Iartă-mă, luminate! Iartă-mă! Mintea mea îngustă nu știe să judece lucrurile și faptele întortocheate. Ia-mi viața, stăpâne, nu merit să mai respir același aer cu tine!

— Liniștește-te, Hakkar! Mort nu ai fi de nici un folos sfintei noastre cauze. Dar învață să îți controlezi mintea și să îți stăpânești limba! Altfel, ne vei aduce numai deservicii, iar pentru asta nu vei fi iertat în veci.

— Am înțeles, luminate, așa voi face!

— Bine. Măine dimineață, după răsăritul soarelui, un elicopter te va duce la Biyadh, în Arabia Saudită. De acolo, cu un avion particular, vei zbura până în Canada. Nici eu nu știu cu precizie unde anume, dar o să afli la timpul potrivit. Iei cu tine doi dintre cei mai buni luptători pe care îi ai. Este drumul vieții tale, Hakkar! Ține minte asta!

— Da, luminate.

Tot atât de brusc precum fusese scos la iveală, pumnalul dispăru într-una din cutele largi ale

hainei în care era înveșmântat musafirul. Furia îi dispăruse de pe chip la fel de repede cum apăruse.

— E posibil ca drumul acesta să te ducă direct la moarte! Va sosi clipa în care Allah te va chema să dai toată măsura iubirii tale pentru El. Ești pregătit, Hakkar?

Bărbatul se ridicase pe jumătate de pe acele perne înalte. Trupul îi era încordat ca un arc întins. Hakkar lovi din nou pământul cu fruntea și răspunse, aproape răcnind:

— Slăvit fie numele lui Allah! Mare este puterea și îndurarea Lui. Sunt gata să îmi dau viața, luminăția ta! Fără preget.

În acel moment, la intrarea în cort se auzi zgomot încrâncenat de luptă. Părea că două hoarde barbare se înfruntă pe viață și pe moarte. Stâlpii din fibră de sticlă ai cortului prinseră a vibra și prelata grea de acryl începu să trepideze amenințător.

Ca un resort, Hakkar sări în picioare; după doi pași, se găsea lângă intrare. Avea în mână un revolver greu, de front, marca Parabellum, și încerca să își desprindă de la brâu o grenadă defensivă, al cărei cui de amorsaj era pe jumătate scos.

Precaut, înlătură pânza ce acoperea intrarea în cort și privi cu mare grijă afară. Ceea ce văzu îl lăsă mut de uimire. În nisip zăceau fără cunoștință patru luptători, iar între ei, îngenuncheat și cu pieptul strâns în fâșii de pânză rupte din cămașă, se afla palestinianul nepriceput în mânuirea aruncătorului de grenade. Avea buzele arse, ochii adânciți în orbite, iar brațele îi erau pline de mușcături sălbatice.

Hakkar privi lung la luptătorul aproape mort și uimirea sa se prefăcu într-o uitătură blândă, aproape părintească. Cu mâinile goale, Osman Rajih reușise să pună la pământ patru dintre soldații săi, santinelele care aveau misiunea să-i păzească pe el și pe măritul Ibn Moussa, unul dintre oamenii de încredere ai patriotului Usama bin Laden însuși.

— Văd că nu te-au sfârtecat vulpile deșertului, în cele din urmă! zise ofițerul, cu o voce de tată îngrijorat pentru fiul său, aplecându-se asupra acestuia.

Tânărul îngenuncheat încercă să spună ceva, însă puterile îl părăsiră. Se prăbuși cu fața în sus, iar din rana acoperită de bandaje începu să șiroiască un sânge negru, urât mirositor.

Doar pentru o secundă, obrazul îi rămase lipit de nisipul roșu, apoi rănitul se ridică anevoios:

— Au... au înce... au încercat...

La fiecare cuvânt, din gură îi izbucneau clăbuci roșii de spumă.

— Dar... le-am... le-am frânt gâtul...

Între timp, încă șase luptători înarmați până-n dinți se iviră în jurul cortului, cu pistoalele mitralieră îndreptate spre bărbatul aflat la un pas de leșin, din cauza efortului depus și a durerii care îl copleșeau.

Adnan Hakkar îi potoli cu un gest scurt, apoi își vârî pistolul în toc. Își scutură hainele de nisip, asigură din nou grenada și ordonă:

— Luați-l și dați-i ajutor! Spuneți-i doctorului că mâine dimineată îl vreau întreg și nevătămat,

pregătit pentru un drum lung! Vom pleca împreună.

Apoi se întoarse în cort, însă nu înainte de a da un ordin sinistru:

— Pe câinii ăștia nevolnici duceți-i la marginea taberei și apoi trageți-le câte un glonț în cap!

Nu merită să mai trăiască nici o clipă în plus!

INAMICUL NR.. 1 AL AMERICII

Născut în 1957 la Jeddah, în Arabia Saudită, Usama bin Laden este cel mai tânăr fiu dintre cei 58 de copii ai unui afacerist din domeniul construcțiilor, fost ministru al familiei regale saudite de origine yemenită.

La 23 de ani, se instalează într-un oraș de graniță al Pakistanului, de unde organizează lupta contra URSS - care invadase Afganistanul -, finanțând mii de luptători mujahedini. La acea oră, deținea - printre altele - cea mai mare companie de lucrări publice din Orientul Apropiat.

După retragerea sovieticilor în 1989, bin Laden își concentrează eforturile teroriste împotriva americanilor, înființând, în

1990, „Frontul Islamic Mondial”. Astfel, foștii prieteni care îl susținuseră în războiul ruso-afgan devin dușmanii lui de moarte.

La mișcarea sa aderă mai multe grupări teroriste, dintre care cele mai importante sunt: JIHAD (Războiul Sfânt) și DJALMA AL ISLAMU din Egipt, JIHADUL din Bangladesh, ANSAR din Pakistan, alte grupări din Cecenia, Kașmirul indian, Filipine, Indonezia, Yemen, Sudan, Somalia și alte organizații fanatice din Afganistan.

După 1991 (războiul din Golf), Usama bin Laden declară „războiul sfânt”, împotriva S. U.A., acuzate de a-i fi ocupat pământul natal, Arabia Saudită. Acest gest atrage după sine simpatia fără rezerve a liderului de la Bagdad, Saddam Hussein.

CAPITOLUL III

Selina Brent plecase fără o țintă precisă pe străzile scăldate în lumină de iod. La acea oră a serii, orașul fusese luat în stăpânire de tinerii care binecuvântau aerul cald al verii.

Văzu pe o bancă, într-un mic scuar, o pereche de puști care se sărutau cu foc. Îi privi insistent, oprindu-se la câțiva pași de ei. Erau atât de tineri și de frumoși, încât semănau cu doi îngeri.

Trecu mai departe, cu sufletul înfiorat.

Nici nu-mi mai amitesc de când n-am mai fost sărutată așa! se gândi ea, apoi alungă - supărată pe propria-i reacție - acest gând plin de amărăciune. Dar cine are timp să mai viseze la dragoste?

Slujba ei de reporter la NYBC îi mânca aproape tot timpul, nepermițându-i să se ocupe prea mult de propria persoană. Nu se întâlnea aproape cu nimeni, în afara persoanelor cu care avea contacte strict profesionale. Totuși, cunoștea mulți bărbați - unii tineri, alții între două vârste sau chiar binișor porniți spre vârsta a treia - care îi făceau curte și încercau să îi smulgă promisiunea unei întâlniri. Degeaba. Cum hotărâse să își facă o carieră în televiziune și luase decizia de a sacrifica totul de dragul scopului propus - chiar și în ceea ce privește viața personală - nu putea face compromisuri. Nu voia să aibă remușcări sau procese de conștiință cândva, mai târziu. În plus, pentru iubire mai avea suficient timp. Era, încă, destul de tânără.

La naiba cu viața asta nenorocită! Își spuse în gând și se opri la intersecție, în ciudată. Te chinui ani de-a rândul să realizezi ceva, ca până la urmă să apară un personaj căruia nu-i place mutra ta și să-ți tragă un șut în fund...

Turnurile gemene de la World Trade Center se ridicau în fața ei - siluete strălucitoare, scăldate în lumină, printre ceilalți zgârie nori din Manhattan. Își aminti câteva date despre colosul de oțel, mândria orașului New York și a întregii Americi, apoi le rememora pentru a-și îmbospăta cunoștințele.

Ia să vedem! Își zise. Primul zgârie-nori s-a construit în 1902 și avea 20 de etaje. Până aici, e bine. În 1908, altul a ajuns la 47 de etaje. Excelent! Construcția celor 110 niveluri ale World Trade Center a început în 1966 și a fost finalizată în 1973. Turnul dinspre nord măsoară 414 metri înălțime, iar cel dinspre sud, 412 metri. Fundația este construită pe niște piloni, îngropați în sol la 210 metri..., ba nu, 230 de metri și încă un metru în roca insulei Manhattan. Învelișul exterior este consolidat din grinzi de oțel verticale, unite prin altele - transversale. Cele 104 lifturi ale building-ului transportă zilnic 80.000 de vizitatori, pe lângă cei 50.000 de angajați ai firmelor de asigurări, bănci, brokeraj, institute științifice, firme de transport ș.a. Este vorba despre circa 430 de companii din 26 de țări. Și încă un lucru extrem de interesant. Clădirea a fost vândută firmei imobiliare „Vornado Realty Trust” cu 3,5 miliarde de dolari. Cea mai mare tranzacție imobiliară a tuturor timpurilor.

Zâmbi, satisfăcută, la gândul că memoria nu s-a apucat încă să-i joace feste, iar acest lucru o mai liniște într-o oarecare măsură.